

BAKOM, prep. o. adv. På eller till ett ställe, som är nära intill baksidan af en levande varelse eller ett ting. *Stå, gå, sitta b. någon. B. stolen, vagnen. Tag hit boken; hon ligger der b.*

BAKPENNINGAR, m. pl. 2. Se *Bagarlön*.

BAKPLÅTS, m. 3. Plats, som är bakom en annan.

BAKPLÅT, m. 2. 1) Plåt på ändan af stocken på ett skjutgevär. — 2) Plåt, vanligtvis med inskrift försedd, på hufvudgafveln af en likkista. — 3) (pöp. skämtv.) Lapp baktill på byxor.

BAKPORT, m. 2. 1) Port på baksidan af ett hus. — 2) Port åt en baggata. — 3) Port till en baggård.

BAKPUTS, n. 5. (mindre brukl.) Puts, som man spelar någon, till hämd för ett annat af samma person, hvarför man själf varit föremål.

BAKPÅ, prep. o. adv. 1) På bakdelen, på baksidan af något. *En fläck b. ryggen. B. papperet*, på andra sidan af ett pappersblad. *Sitta b. vagnen, åka b. Stå b. Rida b.* — Motsats: *Frampå*.

BAKRE, a. komp. af *Bak*. 1) Som är längre bakåt. — 2) (allmänare) Som har sitt läge på baksidan, bakdelen af något. Detsamma som *Bak* i sammansättningar, hvilket mera brukas. — Motsats: *Främre*.

BAKREM, f. 2. pl. — *remmar*. Rem, baktill på redskap, o. s. v.

BAKRENTA, se *Bakränta*.

BAKRESA, f. 1. Se *Aterresa*.

BAKRUM, n. 5. 1) (af *Bak*) Rum, som ligger bakom ett annat, isynnerhet bakom en försäljningsbod, o. s. v. — 2) (af *Baka*) Rum, der bak fördrättas.

BAKRÄKNING, f. 2. 1) Räkning, hvarigenom afdrag göres på en annans räkning eller fordran. (Fig.) *Komma på b.*, icke punkligt betala; äfv. få dåliga affärer. — 2) (fig.) Vedergällning, hämd.

BAKRÄNTA, f. 1. Upplupen ränta, som lägges till kapitalet. [-ren -.]

BAKSIDA, f. 1. Motsatta sidan till den förnämsta eller Framsidan.

BAKSITS, m. 3. 1) Förnämsta sätet inuti en fyrstigs vagn eller släda. — 2) (mindre brukl.) Säte bakpå vagn eller släda. Vanligare: *Baksäte*. [-sitts.]

An m. Om ordet härleder sig ifrån tyska ordet *Sitz*, synes det vara mindre rätt att skriva det med *tt*.

BAKSKÅLL, n. 5. (jäg.) Den delen af skallfolket, som vid ett skall går närmast midtlinien. Detsamma som *Dref*.

BAKSKÅNK, f. 1. (pop.) Se *Bakben*. [-skånk.]

BAKSKEPP, n. 5. Se *Akterskepp*.

BAKSKJUTS, m. 2. Skjutsning tillbaka samma väg, som man förut skjutsat.

BAKSKO, m. 3. pl. — *skor*. 1) Jernsko till bakfot på häst eller ox. — 2) Baklädret på en sko.

BAKSKO, v. a. 2. 1) Med jernskor beslå bakfötterna på häst eller ox. *B. en häst*. — 2) Sätta nytt bakläder på skodon. *B. en galosch*.

BAKSKOENDE, n. 4. Se *Bakskoning*, 1.

BAKSKONING, f. 2. 1) Handlingen, då man bakskor. — 2) Nytt bakläder på skodon.

BAKSKRUF, m. 2. pl. — *skrufvar*. Svansskruf på ett skjutgevär.

BAKSKÅNK, se *Bakskänk*.

BAKSKÖRT, n. 5. 1) Skört baktill på vissa klädesplagg, som äfven hafva framskört. — 2) Nyttjas stundom mindre riktigt i stället för Skört.

BAKSLAG, n. 5. 1) Stöt eller slag, som någonting återstudsande (klot, kula, boll, o. s. v.) gifver ett i vägen varande föremål. — 2) Ett jagadt djurs omkastning och återvändande åt samma håll, hvarifrån det förut sprungit.

BAKSLUG, a. 2. Som genom listiga och dolkska anslag söker sin egen fördel på andras bekostnad. — *Syn*. Se *Listig*.

BAKSLUGHET, f. 3. Egenskapen att vara bakslug. — *Syn*. Se *List*.

BAKSLUGT, adv. På ett sätt, som förräder bakslughet. *Gå b. tillväga*.

BAKSPADE, m. 2. pl. — *spadar*. Stor, flat spade med långt skaft, på hvilken nybakadt bröd inskjutes i bakugnen och sedermera tages derutur. — *Syn*. *Kakspade*, *Brödspade*.

BAKSPRÅNG, n. 5. 1) Språng eller hopp baklänges. *Hästen skyggade och gjorde ett b.* — 2) Steg, som man tager baklänges, för att hämta fart till ett starkt språng framåt. — 3) Återstudsning (af klot, kula, boll, o. s. v.) i mer eller mindre horisontel riktning.

BAKSPÅR, n. 5. Spår af människa eller djur, som vänt tillbaka samma väg de kommit. Brukas mest om djur. *Drifva på b.*, säges om jagthundar, då de följa ett spår åt den sidan, hvarifrån djuret kommit, men icke framåt.

BAKSTAG, n. 5. Se *Barduner*.

BAKSTAGSVIND, m. 2. (sjöt.) Vind ifrån aktern, för-de-vind.

BAKSTAGSVIS, adv. (sjöt.) Akter om.

BAKSTAM, m. pl. — *stammar*. Yttersta bakdelen af ett fartyg. — *Syn*. *Bakstäf*, *Akterstäf*.

BAKSTEG, n. 5. 1) Steg, som tages bakåt. — 2) Fotsteg bakpå en vagn för den, som skall sitta bakpå. — 3) (fig., föga brukl.) Aftagande, försämring. — Motsats: *Framsteg*.

BAKSTOCK, m. 2. Bakre delen af en gevärsstock.

BAKSTRÖM, m. 2. pl. — *strömmar*. Se *Bakflod*.

BAKSTRÖMNING, f. 2. 1) Strömmande tillbaka tvärt emot den vanliga riktningen. Säges om flod- och hafsvatten. — 2) Se *Bakflod*.

BAKSTUDS, m. 2. **BAKSTUDSNING**, f. 2. Studsning tillbaka i mer eller mindre horisontel riktning, t. ex. ifrån en vägg, o. s. v.

BAKSTYCKE, n. 4. 1) Stycke på bakre delen af ett föremål, t. ex. ryggstycket på kläder, bakläder på skodon, ryggstödet på soffor, stolar, o. s. v. — 2) Stycke af ett slagadt djurs bakdel.

BAKSTYNG, n. 5. (skrädd.) Styng, som tages tillbaka mot sömmens vanliga riktning.

BAKSTÄLLNING, f. 2. Särskilt ställning, hvarpå bakbröden uppläggas, det ena uppöfver det andra.

BAKSTÖT, m. 2. Stöt, som en tillbakastudsande kropp ger ett föremål, hvilket befines i dess väg. — *Syn*. *Bakslag*.

BAKSÄTE, n. 4. 1) Det bakre eller förnämsta sätet inuti en vagn. — 2) Säte bakpå en vagn. — 3) Säte bakom ett annat säte.

BAKSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Söm, som går tillbaka i omvänd riktning emot den vanliga eller förut gjorda.

BAKTAG, n. 5. Tag, som göres bakifrån. *Hans motståndare kom genom en qvick vändning bakom ryggen på honom och vräkte honom genom ett b. till marken. Tag ett b.*

BAKTAL, n. 5. (föga brukl.) Se *Baktalande*.

BAKTALA, v. a. 1. Tala illa om någon på dess bak, d. v. s. i dess frånvaro. *Den, som*